

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/102/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5417201745
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5417201745.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: Mesto Dolný Kubín, so sídlom Hviezdoslavovo námestie 1651/2, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 00 314 463, zastúpeného spoločnosťou: ALTER IURIS, s.r.o., so sídlom Tolstého 9, 811 06 Bratislava, IČO: 36 708 771, proti žalovanému: Y. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. L. XXXX/XX, XXX XX H. V., zastúpeného JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, so sídlom C. XXXX, XXX XX H. V., o návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 5C/13/2017-159 zo dňa 18. januára 2018, takto

rozhodol:

Konanie o odvolaní žalovaného proti výroku II. uznesenia Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/13/2017-159 zo dňa 18. januára 2018 **z a s t a v u j e**.

Žalobca **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením sudcu okresného súdu postupom podľa § 248 a nasl. CSP rozhodol o sťažnosti žalovaného podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka vydanému podľa § 262 ods. 2 CSP tak, že sťažnosť žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 5C/13/2017-140 zo dňa 29.11.2017 zamietol (výrok I.). Súčasne žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vzniknutých v súvislosti s rozhodovaním o podanej sťažnosti v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že Okresný súd Dolný Kubín uznesením č. k. 5C/13/2017-53 zo dňa 27.04.2017 rozhodol o návrhu zo dňa 05.04.2017 a ktorým sa žalobca domáhal voči žalovanému nariadenia zabezpečovacieho opatrenia zriadením záložného práva v prospech žalobcu na nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXXX k. ú. T., č. XXX k. ú. L. H. a č. XXX k. ú. L. H. bližšie špecifikované v tomto návrhu tak, že mu v plnom rozsahu vyhovel. Zároveň súd žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uvedené uznesenie v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 6Co/178/2017-112 zo dňa 29.09.2017, ktorý rozhodol o odvolaní žalovaného, nadobudlo právoplatnosť dňa 10.10.2017. Zároveň odvolací súd rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. V nadväznosti na výroky súdov prvej a druhej inštancie ohľadne nároku na náhradu trov konania, o výške náhrady trov konania s poukazom na § 262 ods. 2 CSP Okresný súd Dolný Kubín rozhodol uznesením č. k. 5C/13/2017-140 zo dňa 29.11.2017 vydaným vyšším súdnym úradníkom tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 367,58 Eur a náhradu ostatných trov vo výške 33,00 Eur, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť zástupcovi žalobcu do 3 dní od doručenia tohto uznesenia. Z odôvodnenia označeného rozhodnutia vyplýva, že dôvodne vzniknuté a súdom priznané trovy žalobcu v prvoinštančnom konaní pozostávajú v časti z trov právneho zastúpenia a v časti z ostatných trov a trovy odvolacieho konania pozostávajú v celom rozsahu z trov právneho zastúpenia. V prvoinštančnom konaní trovy právneho zastúpenia predstavujú 183,79 eura a pozostávajú z odmeny za 2 úkony právnej služby: 1/ prevzatie a príprava zastúpenia a 2/ návrh

na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, počítanej postupom podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátom v aktuálne účinnom znení (ďalej len "vyhláška") vo výške 136,00 Eur (2 x 68,00 Eur) + režijný paušál 17,16 Eur (2 x 8,58 Eur) + DPH (20 %), ktorá náhrada zo základu 153,16 Eur, činí 30,63 Eur. Trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 183,79 Eur pozostávajú z odmeny za 2 úkony právnej služby: 1/ vyjadrenie k odvolaniu žalovaného zo 14.06.2017 a 2/ vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného zo 07.08.2017 vo výške 136,00 Eur (2 x 68,00 Eur) + režijný paušál 17,16 Eur (2 x 8,58 Eur) + 20 % DPH zo základu 153,18 Eur, čiňiaca 30,63 Eur. Trovy právneho zastúpenia žalobcu v odvolacom konaní predstavujú 183,79 Eur. Pri ich vyčísľovaní súd postupoval podľa § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a), § 13a ods. 1 písm. a/, c/, § 16 ods. 3 § 18 ods. 1 a 3 vyhlášky. Ostatné trovy - 33,00 Eur predstavuje žalobcom zaplatený súdny poplatok za podaný návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

4. Proti tomuto uzneseniu vydanému súdnym úradníkom podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť žalovaný prostredníctvom zástupcu podaním zo dňa 12.12.2017 domáhajúc sa postupom podľa ust. § 250 ods. 2 CSP jeho zrušenia. Odôvodnil ju tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Obdo/36/2017 zo dňa 15.11.2017 do rozhodnutia o dovolaní žalovaného v 2. rade odložil vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 2Cb/16/2012-443 zo dňa 10.02.2016 vo výroku I., ako aj rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/214/2016-552 zo dňa 22.02.2017, čo spôsobuje, že rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 2Cb/16/2012-443 zo dňa 10.02.2016 vo výroku I., ako aj rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/214/2016-552 zo dňa 22.02.2017 nie je exekučným titulom, pretože nedisponuje vlastnosťou vykonateľnosti, keďže jeho vykonateľnosť bola Najvyšším súdom SR odložená. Súd je povinný pri posudzovaní vykonateľnosti exekučného titulu hľadať na exekučný titul ako keby na ňom nebola vyznačená doložka vykonateľnosti. Momentom odloženia ich vykonateľnosti úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného a úkony smerujúce k vymoženiu nároku stratili svoj zákonný podklad a s prihliadnutím na účinky odkladu vykonateľnosti je nutné považovať ich za nezákonné. Taktiež bola v danej veci podaná ústavná sťažnosť zo dňa 07.12.2017 na Ústavný súd SR proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/178/2017 zo dňa 29.09.2017, ktorý potvrdil uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/13/2017-53 zo dňa 27.04.2017.

5. Žalobca prostredníctvom zástupcu vo svojom vyjadrení k sťažnosti zo dňa 15.01.2018 označil sťažnosť žalovaného v celom rozsahu za nedôvodnú, označiac za nesprávne tvrdenia žalovaného v súvislosti s povolením odkladu vykonateľnosti uznesením NS SR sp. zn. 4Obdo/36/2017 zo dňa 15.11.2017 rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2Cb/16/2012-443 Exekučného poriadku 10.02.2016 vo výroku I., ako aj rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/214/2016-552 zo dňa 22.02.2017, čo podľa žalovaného spôsobuje, že rozsudky nie sú exekučným titulom, pretože nedisponujú vlastnosťou vykonateľnosti, čím úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku žalovaného a úkony smerujúce k vymoženiu nároku stratili svoj zákonný podklad a s prihliadnutím na účinky odkladu vykonateľnosti je nutné považovať ich za nezákonné. Odkladom vykonateľnosti rozsudky nestratili svoj zákonný podklad a nie je pravda, že by nedisponovali vlastnosťou vykonateľnosti. Odkladom vykonateľnosti rozhodnutie nestráca vlastnosť vykonateľnosti, len nastupuje prekážka, pre ktorú zatiaľ (dočasne) nie je možné exekúciu vykonať (Števček, Ficová a kol., Civilný sporový poriadok, 2016, str. 1426). Rozhodnutie o odklade vykonateľnosti je len dočasným rozhodnutím, pretože vykonateľnosť rozsudkov sa odkladá len do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o dovolaní žalovaného. Odkladom vykonateľnosti nie je daný žiadny dôvod na zastavenie prípadnej exekúcie. Zastavením exekúcie by bol povinný (žalovaný v tomto konaní) neúmerne viac chránený oproti oprávnenému (žalobcovi v tomto konaní) a jej zastavením by oprávnený (žalobca v tomto konaní) stratil svoje poradie (napr. pri predaji hnutelných vecí, pri zrážkach zo mzdy a pod.). (Števček, Ficová a kol., Civilný sporový poriadok, 2016). Taktiež v publikácii Exekučný poriadok, Komentár, 2. vydanie, 2015 od Števčeka, Ficovej a kol. je uvedené, že ustanovenie § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku sa nevzťahuje na prípad odkladu vykonateľnosti súdneho rozhodnutia, pretože povolenie odkladu vykonateľnosti neznamena zastavenie exekúcie, ale len odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku. Ak je na podklade rozsudkov, ktorých vykonateľnosť je odložená, možné viesť zákonne exekúciu (ktorá by bola v tomto prípade odložená), potom aj iné rozhodnutia v iných konaniach súvisiacich s týmito rozsudkami, nemôžu trpieť nedostatkom zákonnosti. Navyše uznesením Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5C/13/2017 zo dňa 29.11.2017 bolo rozhodnuté už len o výške náhrady trov konania, pričom o nároku na náhradu trov konania už bolo právoplatne rozhodnuté uznesením Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5C/13/2017 zo dňa 27.04.2017 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/178/2017 zo dňa 29.09.2017. Žalovaný dal v čase nariadenia zabezpečovacieho opatrenia dostatočné dôvody pre jeho nariadenie. Rozhodnutie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia bolo rovnako potvrdené

odvolacím súdom. Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd právoplatne priznali žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Právny poriadok pozná iné právne inštitúty, ktorými sa žalovaný môže domáhať prípadnej nezákonnosti rozsudkov, resp. ich zrušenia. V uvedenom prípade však uplatnené neboli. Súd bol povinný rozhodnúť o výške trov konania. Žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil výšku vyčíslených trov konania. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal svoje tvrdenie, že v danej veci bola podaná ústavná sťažnosť zo dňa 07.12.2017 na Ústavný súd SR proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/178/2017 zo dňa 29.09.2017 o potvrdení uznesenia Okresného súdu Dolný Kubín, č. k. 5C/13/2017-53 zo dňa 27.04.2017. Navyše podanie ústavnej sťažnosti nemá vplyv na rozhodnutie súdu o výške náhrady trov tohto konania, o výške ktorej bolo rozhodnuté na základe právoplatného rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania. Poukazujúc na ust. § 444 ods. 1 CSP, § 52 ods. 1 a 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, konštatoval, že podanie ústavnej sťažnosti ani prebiehajúce dovolacie konanie v inom konaní nemá vplyv na rozhodnutie súdu o výške náhrady trov tohto konania. Je možné odložiť vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí v dovolacom konaní alebo konaní o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb. Právne predpisy nepoznajú právnu úpravu, ktorá by umožňovala odložiť rozhodnutie o výške náhrady trov konania do skončenia dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde SR, sp. zn. 4Obdo/36/2017, a do skončenia konania o sťažnosti fyzickej osoby podanej na Ústavnom súde SR (žalovaný ani začatie takéhoto konania nepreukázal). Žiadal, aby súd sťažnosť žalovaného ako nedôvodnú zamietol a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

6. Sudca Okresného súdu Dolný Kubín rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 5C/13/2017-140 zo dňa 29.11.2017 tak, že sťažnosť žalovaného zamietol. Zároveň podľa primeraného použitia § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP žalobcovi s ohľadom na nedôvodnosť žalovaným podanej sťažnosti a tým jeho úspech (aj) v tomto štádiu konania priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške týchto trov bude po právoplatnosti tohto výroku uznesenia rozhodnuté s poukazom na § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením.

7. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalovaný, a to proti jeho výroku II., ktorý sa domáhal, aby odvolací súd v napadnutej časti uznesenie okresného súdu zrušil a aby výrok II. tohto uznesenia zmenil tak, že žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania vzniknutých v súvislosti s rozhodovaním o podanej sťažnosti vo výške 0,00 Eur.

8. Uviedol, že prvoinštančný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému (označenému ako „druhý účastník“), aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím sú vo vzťahu k napadnutému uzneseniu dané odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/, d/, h/ CSP. Konštatoval, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, hoci pri rozhodovaní o ich náhrade trov konania nezohľadnil aplikáciu ust. § 257 CSP vo vzťahu žalovanému, a to napriek tomu, že podľa názoru odvolateľa na jeho strane existujú dôvody hodné osobitného zreteľa práve v zmysle tohto zákonného ustanovenia. Poukázal pritom na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo/2/2008 zo dňa 25.02.2009, týkajúce sa možnej aplikácie ust. § 150 O.s.p. súdom, ktoré je aplikovateľné aj vo vzťahu k ust. § 257 CSP. V prípade § 150 O.s.p. ide o zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdom. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na toho účastníka, ktorý by inak mal právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitných zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnému účastníkovi a existencia výnimočnosti daného prípadu. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať sociálnej situácie účastníkov. V takomto prípade je potrebné pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch (všetkých) účastníkov, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnúť i na postoj účastníkov v konaní. V danej súvislosti odvolateľ

akcentoval, že najmä posledný uvedený dôvod možnej aplikácie ust. § 257 CSP súd prvej inštancie v prejednávanej veci vôbec neskúmal, ktorý žalovaný vidí v okolnostiach súdneho prípadu a tiež v jeho majetkových a sociálnych pomeroch. Žalovaný tiež zdôraznil, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov je potrebné vychádzať z princípov spravodlivosti a humanity. Zároveň je potrebné prihliadať na osobné pomery druhého žalovaného, ktorý je v súčasnosti bez finančných prostriedkov. Jeho sociálna situácia mu neumožňuje úhradu trov konania, čo jednoznačne predstavuje dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP. Naviac, z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2MCdo/17/2009 zo dňa 28.01.2010 vyplýva, že nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich kritérií je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči účastníkovi konania a aby neodporovalo dobrým mravom. Z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že ustanovenie § 150 O.s.p.

(v súčasnosti § 257 CSP) nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné, pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania, výnimočne prihliadnuť. Za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by žalobcovi súd nemal priznať nárok na náhradu trov konania, odvolateľ označil najmä dôvody týkajúce sa samotného uplatnenia nároku na súde, ako aj zjavnú neprimeranosť nariadeného neodkladného opatrenia a tiež osobnú, majetkovú a nepriaznivú finančnú situáciu žalovaného. Na podporu svojho tvrdenia poukázal odvolateľ aj na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/307/2016-900 zo dňa 31.01.2017. Zdôraznil, že prvoinštančný súd v rámci rozhodovania tieto aspekty neskúmal, nezaobstaral pre svoje rozhodnutie potrebné doklady, čo napíňa predpoklady pre zrušenie jeho rozhodnutia v napadnutej časti. Nemenej dôležitou je skutočnosť, že Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 4Obdo/36/2017 zo dňa 15.11.2017 rozhodol tak, že do rozhodnutia o dovolaní žalovaného v rade 2/ odkladá vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 2Cb/16/2012-443 zo dňa 10. 02. 2016 vo výroku I., ako aj rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/214/2016-552 zo dňa 22. 02. 2017. Podľa názoru odvolateľa táto skutočnosť spôsobuje to, že rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 2Cb/16/2012- 443 zo dňa 10. 02. 2016 vo výroku I., ako aj rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/214/2016-552 z 22. 02. 2017 nie je exekučným titulom, pretože nedisponuje vlastnosťou vykonateľnosti, ktorá bola najvyšším súdom odložená. Súd je povinný pri posudzovaní vykonateľnosti exekučného titulu hľadiť na exekučný titul, ako keby na ňom nebola vyznačená doložka vykonateľnosti. Momentom odloženia vykonateľnosti predmetných rozhodnutí, úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného a úkony smerujúce k vymoženiu nároku, stratili svoj zákonný podklad a s prihliadnutím na účinky odkladu vykonateľnosti je ich potrebné považovať za nezákonné. Naviac, v danej veci bola podaná sťažnosť zo dňa 07.12.2017 na Ústavný súd SR proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/178/2017 zo dňa 29.09.2017, ktorý potvrdil uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 5C/13/2017-53 zo dňa 27. 04. 2017. Žalovaný preto navrhol odložiť rozhodnutie o trovách v danej veci až pokiaľ nebude rozhodnuté o dovolaní žalovaného, teda, aby súd rozhodol až po skončení dovolacieho konania vedeného na NS SR pod sp.zn. 4Obdo/36/2017, ako aj po skončení konania o ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR.

9. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol uznesenie okresného súdu vo výroku II. ako vecne správne potvrdiť. Zároveň žiadal, aby mu odvolací súd priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Uviedol, že tvrdenie žalovaného o jeho nepriaznivých majetkových a finančných pomeroch je v priamom rozpore s jeho tvrdeniami v konaní o tom, že vlastní viacero spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach v katastrálnom území L. H. a že má aj príjem, z ktorého by mohol uhradiť pohľadávku priznanú exekučným titulom. Taktiež žalobca mal za to, že žalovaný tieto tvrdenia o nepriaznivých majetkových a finančných pomeroch žiadnym spôsobom nepreukázal. Pokiaľ ide o dôvod zjavnej neprimeranosti nariadeného zabezpečovacieho opatrenia, tento argument je právne irelevantný, nakoľko uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia bolo už potvrdené uznesením odvolacieho súdu. Súd prvej inštancie, ktorý rozhodoval o nariadení zabezpečovacieho opatrenia, ako aj odvolací súd, ktorý rozhodol o odvolaní proti uzneseniu o nariadení zabezpečovacieho opatrenia, mali za to, že nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je namieste, a teda nejde o zjavne neprimeraný zásah. V danom štádiu konania sa rozhoduje už len o trovách konania vzniknutých v súvislosti s rozhodovaním o podanej sťažnosti, ktorú žalovaný podal proti uzneseniu súdu prvej inštancie, v ktorom súd prvej inštancie vyčíslil trovy konania. V súčasnosti sa teda už nerozhoduje o tom, či nariadenie zabezpečovacieho opatrenia predstavuje neprimeraný zásah. O tejto otázke už bolo právoplatne rozhodnuté. Uvedená skutočnosť nemôže mať preto vplyv na priznanie nároku na náhradu

trov konania o sťažnosti. Pokiaľ žalovaný ako posledný dôvod na uplatnenie § 257 CSP uvádza dôvody samotného uplatnenia nároku na súde s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR o odložení vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 2Cb/16/2012-443 zo dňa 10.02.2016 vo výroku I., ako aj rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/214/2016-552 zo dňa 22.02.2017, a to uznesením sp.zn. 4Obdo/36/2017 zo dňa 15.11.2011, v dôsledku čoho podľa jeho názoru tieto rozsudky, ako aj úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku a úkony smerujúce k vymoženiu nároku stratili svoj zákonný podklad a je nutné ich považovať za nezákonné, tieto žalobca označil za nesprávne. Odkladom vykonateľnosti rozsudky nestratili svoj zákonný podklad a nie je pravda, že by nedisponovali vlastnosťou vykonateľnosti. Odkladom vykonateľnosti rozhodnutie nestráca vlastnosť vykonateľnosti, len nastupuje prekážka, pre ktorú zatiaľ (dočasne) nie je možné exekúciu vykonať (k tomu pozri Števíček, Fícová a kol., Civilný sporový poriadok, 2016, str. 1426). Rozhodnutie o odklade vykonateľnosti je len dočasným rozhodnutím, pretože vykonateľnosť rozsudkov sa odkladá len do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o dovolaní žalovaného. Odkladom vykonateľnosti nie je dokonca daný žiadny dôvod na zastavenie prípadnej exekúcie. Zastavením exekúcie by bol povinný (žalovaný) v tomto konaní neúmerne viac chránený oproti oprávnenému (žalobcovi v tomto konaní). Zastavením exekúcie by oprávnený (žalobca v tomto konaní) stratil svoje poradie, napr. pri predaji hnutelných vecí, pri zrážkach zo mzdy a podobne. Taktiež v publikácii Exekučný poriadok - komentár, druhé vydanie, 2016, od autorov Števíček, Fícová a kol. je uvedené, že ustanovenie § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku sa nevzťahuje na prípad odkladu vykonateľnosti súdneho rozhodnutia, pretože povolenie odkladu vykonateľnosti neznamená zastavenie exekúcie, ale len odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku. Ak je na podklade rozsudkov, ktorých vykonateľnosť je odložená, možné viesť exekúciu (ktorá by bola v tomto prípade však odložená), potom aj iné rozhodnutia v iných konaniach, ktoré súvisia s týmito rozsudkami, nemôžu trpieť nedostatkom zákonnosti. Žalobca dal v čase nariadenia zabezpečovacieho opatrenia dostatočné dôvody pre jeho nariadenie. Rozhodnutie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia bolo potvrdené odvolacím súdom. Právny poriadok pozná iné právne inštitúty, ktorými sa žalovaný môže domáhať prípadnej nezákonnosti, ktoré však v danom prípade neboli uplatnené. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že v danej veci bola podaná ústavná sťažnosť zo dňa 07.12.2017 na Ústavný súd SR proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/178/2017 zo dňa 29.09.2017, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal. Navyiac, podanie ústavnej sťažnosti nemá vplyv na rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti v tomto konaní. Žalovaný tiež navrhuje odložiť rozhodnutie o trovách v danej veci do času, kým nebude rozhodnuté o dovolaní žalovaného a po skončení dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde SR sp.zn. 4Obdo/36/2017. V danej súvislosti však žalobca poukázal na znenie ust. § 444 ods. 1 CSP, ako aj ust. § 52 ods. 1 a 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov. Z ust. § 52 ods. 1 citovaného zákona vyplýva, že podanie sťažnosti nemá odkladný účinok. Podmienky, kedy súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, upravuje ust. § 52 ods. 2 citovaného zákona. Je teda zrejmé, že podanie ústavnej sťažnosti, ani prebiehajúce dovolacie konanie v inom konaní, nemá vplyv na rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti v tomto konaní. Nemožno odložiť vykonateľnosť napadnutých rozsudkov v dovolacom konaní alebo v konaní o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb. Právne predpisy nepoznajú právnu úpravu, ktorá by umožňovala odložiť rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, alebo odložiť vykonateľnosť rozhodnutia o výške náhrady trov konania do skončenia dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde SR sp.zn. 4Obdo/36/2017 a do skončenia konania o sťažnosti fyzickej osoby podanej na ústavnom súde, ktorej podanie navyiac žalovaný nepreukázal.

11. Žalovaný nepodal vo veci odvolaciu repliku.

12. Skôr než odvolací súd pristúpil k vecnému preskúmaniu odvolaním napadnutého rozhodnutia, zaoberal sa v tejto odvolacej veci skúmaním procesných podmienok konania, pričom dospel k záveru o nedostatku funkčnej príslušnosti na jej prejednanie a rozhodnutie.

13. V danom prípade odvolanie žalovaného smeruje proti rozhodnutiu, ktorým sudca súdu prvej inštancie postupom podľa § 248 a nasl. CSP rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu vydanému súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP a zároveň (výrokom II.) rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti. V napadnutom uznesení boli strany sporu súdom prvej inštancie poučené o možnosti podať proti jeho výroku II. odvolanie (§ 357 písm. m/ CSP).

14. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

15. V zmysle ust. § 161 ods. 2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

16. Podľa § 34 CSP o odvolaní rozhoduje krajský súd, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 355 ods. 2 CSP).

18. Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že proti tejto forme súdneho rozhodnutia vo svojej podstate odvolanie nie je prípustné. Zákon ho pripúšťa len v tých prípadoch, ktoré taxatívne vypočítava v § 357 CSP, v ktorom (okrem iných) pod písm. m/ uvádza, že odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. V prípade rozhodnutia sudcu o sťažnosti strany podanej proti uzneseniu vydaného súdnym úradníkom je však potrebné prípustnosť odvolania upravenú v ust. § 357 písm. m) CSP vykladať v súlade s článkom 3 ods. 1 a 2 základných princípov CSP.

19. V tomto smere odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 1/2014, z ktorého vyplýva: „V súvislosti s výkladom tohto ustanovenia ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej už uviedol, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie prispieť k zisteniu obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 515/2012, IV. ÚS 294/2012, IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010, m. m. I. ÚS 306/2010). Podľa tejto judikatúry ako ústavne nesúladne (porušujúce základné práva sťažovateľa) ústavný súd hodnotí aj také rozhodnutia všeobecných súdov, v ktorých boli zákony, prípadne podzákonné právne úpravy interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, napr. v dôsledku prílišného formalizmu (IV. ÚS 515/2012, IV. ÚS 294/2012, IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 69/2012, IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 26/2010, III. ÚS 163/2011, podobne aj Ústavný súd Českej republiky napr. III. ÚS 150/99).“

20. Z ust. § 262 ods. 1 CSP vyplýva, že o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Pod rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, treba rozumieť len také rozhodnutie, ktorým sa končí konanie vo veci samej (k tomu pozri argumentáciu Najvyššieho súdu SR v uznesení sp.zn. 6Cdo/105/2017 zo dňa 31. júla 2017). Je však potrebné dodať, že za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí treba považovať aj rozhodnutie, ktorým sa konanie zastavuje (teda sa končí bez meritórneho rozhodnutia).

21. Civilný sporový poriadok vo svojom ust. § 262 ods. 2 uvádza, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré je treba doručiť, je prípustná sťažnosť (§ 239 ods. 1 CSP). V danom prípade je teda sťažnosť prostriedkom procesnej obrany proti uzneseniam vydaným súdnym úradníkom, a to vtedy, ak sa takéto uznesenie doručuje v zmysle § 235 ods. 2 CSP. Sťažnosť pritom nemá devolutívny účinok a rozhodovať o ňom bude vždy súd tej istej inštancie. Sťažnosť je z hľadiska systematiky Civilného sporového poriadku zaradená v druhom diele piatej hlavy druhej časti zákona, čo znamená, že ide o inštitút základného konania v prvej inštancii. Z hľadiska systematického výkladu inštitútu sťažnosti to zároveň znamená, že jeho umiestnenie v systematike a štruktúre zákona umožňuje spoľahlivo ustáliť záver, že nejde o opravný prostriedok. Opravné prostriedky normuje Civilný sporový poriadok vo svojej štvrtej časti, pričom možno konštatovať, že naše civilné procesné právo operuje s tzv. numerus clausus, čo do počtu opravných prostriedkov - výpočet opravných prostriedkov upravených v štvrtej časti CSP je uzavretý taxatívnym výpočtom, ktorý nemožno analogicky rozširovať. Z doktrínálneho hľadiska ide teda o osobitný prostriedok procesnej obrany voči definovaným uzneseniam (t.j. voči uzneseniam súdu prvej

inštancie vydaným súdnym úradníkom - pozri § 239 ods. 1 CSP). Tento záver subsidiárne podporuje i dôvodová správa k Civilnému sporovému poriadku. Vyplýva z nej, že z dôvodu zabezpečenia procesnej ekonómie bude rozhodnutie súdu o sťažnosti „rozhodnutím konečným bez možnosti proti nemu podať akýkoľvek ďalší opravný prostriedok“. Je potrebné zdôrazniť, že účelom sťažnosti je predovšetkým zrýchlenie súdneho konania a odbremenenie odvolacích súdov od rozhodovania v jednoduchších veciach.

22. Civilný sporový poriadok teda výslovne upravuje niektoré právomoci súdnych úradníkov, a to v § 262 ods. 2 CSP - povinnosť súdneho úradníka rozhodnúť o výške náhrady trov konania po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Hoci to Civilný sporový poriadok výslovne nezakotvuje, sťažnosť nie je prípustná proti rozhodnutiu sudcu ani senátu, a to ani vtedy, ak sudca na základe sťažnosti rozhodol o nároku na náhradu trov konania, či ich výške. Sťažnosť nie je prípustná ani proti uzneseniam, proti ktorým je prípustné odvolanie (§ 357 a contrario).

23. Akceptovanie prípustnosti odvolania proti rozhodnutiu sudcu o trovách sťažnostného konania, ktoré by prenášalo rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku na odvolací súd popiera princíp procesnej ekonómie zamýšľaný zákonodarcom i samotný charakter tzv. „porozsudkovej agendy“ zverenej na rozhodovanie súdu prvej inštancie v § 262 ods. 2 CSP (súdnemu úradníkovi) a v prípade podania sťažnosti proti jeho rozhodnutiu sudcovi tohto istého súdu (§ 248 až § 250 CSP). Rozhodnutie sudcu súdu prvej inštancie o sťažnosti, vrátane rozhodovania o nároku i výške trov sťažnostného konania treba preto považovať za rozhodnutie opravného súdu. Formálne síce o sťažnosti rozhoduje sudca okresného súdu, teda súdu prvej inštancie, ale v danom prípade sudca pri tomto rozhodovaní plní funkciu opravného súdu. Podľa názoru odvolacieho súdu v tomto prípade nemôže zakladať prípustnosť odvolania ani ust. § 357 písm. m/ CSP. Uvedené zákonné ustanovenie totiž pripúšťa odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, len vo väzbe na rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (§ 261 ods. 1 CSP).

24. V danej súvislosti netreba opomínať, že v zmysle článku 142 ods. 2 Ústavy SR proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je vždy prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca. Takouto úpravou je práve rozhodnutie sudcu o sťažnosti proti uzneseniu vydanému súdnym úradníkom v zmysle vyššie citovanej právnej úpravy. O sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania (§ 248 až § 249 CSP). Spôsoby rozhodnutia sudcu o sťažnosti upravuje ust. § 250 CSP.

25. O sťažnosti teda nerozhoduje krajský súd ako odvolací súd (§ 34 CSP), ale rozhodne o nej sudca súdu, ktorého súdny úradník napadnuté rozhodnutie vydal (§ 248 CSP). Práve tým je naplnený článok 142 ods. 2 Ústavy SR.

26. Žiada sa dodať, že v zmysle ustálenej judikatúry skutočnosť nesprávneho poučenia účastníkov konania (teraz strán sporu) o prípustnosti opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu zo strany súdu nezakladá ich procesnú legitimitáciu jeho uplatnenia, keďže jeho prípustnosť je ex lege vylúčená (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sžf 47/2010).

27. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že proti analogickému použitiu úpravy odvolania možno postaviť pomerne zásadné výhrady spočívajúce na fakte, že zo systematického výkladu môžeme spoľahlivo ustáliť ten záver, že sťažnosť nie je opravným prostriedkom, ale prostriedkom procesnej obrany. Túto interpretáciu subsidiárne dopĺňa ich zákonodarcia v dôvodovej správe, kde je táto skutočnosť konštatovaná expressis verbis. Sťažnosť ako prostriedok procesnej obrany nemožno stotožňovať s opravným prostriedkom, akokoľvek z pohľadu ústavnoprávneho ide v oboch o dostupné prostriedky nápravy. Z tohto dôvodu nemožno analogicky aplikovať pri rozhodovaní sudcu o sťažnosti ustanovenia o odvolaní.

28. Nakoľko zákon výslovne zveruje rozhodovanie o sťažnosti súdu prvej inštancie, proti ktorému Civilný sporový poriadok nepripúšťa možnosť podať odvolanie, nie je v prejednávanej veci dané oprávnenie odvolacieho súdu rozhodovať o odvolaní žalovaného proti výroku II. napadnutého uznesenia, ktorým sudca/sudkyňa pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vzniknutých v súvislosti s rozhodovaním o podanej sťažnosti v rozsahu 100 % v plnom rozsahu s tým, že o výške

náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Je nepochybné, že v súvislosti s podaním sťažnosti proti uzneseniu vydanému súdnym úradníkom môžu vzniknúť niektoej zo strán sporu trovy. Podľa názoru odvolacieho súdu je však súd prvej inštancie (v danom prípade sudca) povinný rozhodnúť tak o nároku, ako aj výške trov vzniknutých v súvislosti s konaním o sťažnosti. S prihliadnutím na argumentáciu uvedenú vyššie však nemožno vyvodiť záver, že o výroku sudcu, ktorým bolo rozhodnuté o nároku, alebo aj výške trov vzniknutých v súvislosti s podanou sťažnosťou, je prípustné odvolanie. V konaní o sťažnosti s konečnou platnosťou totiž rozhoduje súd prvej inštancie. Zákon proti uzneseniu súdu prvej inštancie v takom prípade už žiadny opravný prostriedok nepripúšťa.

30. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade opätovné dvojfázové rozhodovanie súdu o trovách konania, (t.j. keď sudca v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti najprv rozhodne o nároku na ich náhradu a následne by mal o výške týchto trov rozhodnúť súdny úradník, proti rozhodnutiu ktorého je vždy prípustný opravný prostriedok), je v rozpore s princípom hospodárnosti konania upraveného v článku 17 základných zásad Civilného sporového poriadku a tiež v rozpore s účelom konania súdu o sťažnosti. Práve v tomto prípade je však daný priestor pre analógiu iuris, keď konajúci súd má možnosť postupom podľa článku 4 ods. 2 základných zásad Civilného sporového poriadku vysloviť: „Ak sudca rozhoduje o sťažnosti proti uzneseniu súdneho úradníka podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne v tomto rozhodnutí zároveň o nároku na náhradu a o výške trov konania o sťažnosti.“

31. Uvedenej argumentácii nasvedčuje i úprava týkajúca sa rozhodovania súdu o trovách konania pri vydaní platobného rozkazu (§ 265 CSP). Výrok o trovách konania v platobnom rozkaze je síce výrokom o výške náhrady trov konania, ktorý však v sebe zákonite konzumuje aj rozhodnutie súdu o nároku (žalobcu) na ich náhradu. Takéto rozhodnutie o trovách konania je konečným rozhodnutím súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa.

32. Možno teda uzavrieť, že na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu vydanému sudcom súdu prvej inštancie, ktorý v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti proti uzneseniu vydanému súdnym úradníkom (postupom podľa § 248 a nasl. CSP), rozhodol o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti, nie je daná funkčná príslušnosť Krajského súdu v Žiline, ale ani iného odvolacieho súdu (§ 34 CSP).

33. Vzhľadom k tomu, že nedostatok funkčnej príslušnosti súdu je neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, Krajský súd v Žiline konanie o odvolaní žalovaného zastavil (§ 161 ods. 2 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP).

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 2 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. Žalovaný totiž procesne zaviniel zastavenie odvolacieho konania, keďže v danom prípade nie je daná funkčná príslušnosť odvolacieho súdu rozhodovať o jeho opravnom prostriedku. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu a v akom štádiu bolo konanie zastavené, ak už vznikol procesnoprávny vzťah medzi súdom a oboma stranami sporu a medzi stranami sporu navzájom. Z uvedených dôvodov je žalovaný povinný nahradiť žalobcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto štádiom konania vznikli.

35. Zároveň odvolací súd konštatuje, že v danej veci nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by v zmysle ust. § 257 CSP nemal žalobcovi priznať náhradu trov tohto štádia konania. Žalovaný sám v konaní o zabezpečovacom opatrení prezentoval svoju dobrú majetkovú situáciu. Podanie ústavnej sťažnosti nie je dôvodom pre rozhodnutie súdu o nepriznaní trov konania; rovnako tak ani samotný odklad vykonateľnosti rozhodnutí, na ktoré poukazoval odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku. V danej súvislosti sa krajský súd plne stotožnil s argumentáciou žalobcu uvedenou v bode 10. tohto rozhodnutia. Napokon samotné ust. § 257 CSP uvádza, že sa jedná o výnimočnú situáciu, kedy súd môže uvedeným spôsobom rozhodnúť o trovách konania.

36. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).